

ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΜΟΝΕΖ, Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

Ένα άπαισιο έγκλημα. Τό πανδοχείο του αίματος. Η τρομερή άνθρωποφαγή. Έννεά φένοι μέσα σε μιά νύχτα. Η άγανακτιση των χωρικών. Ο Μονέζ εμφανίζεται στον τόπο του εγκλήματος. Όπου όλοι σκαπίνουν. Η σύλληψις του Μονέζ. Τά τρομερά βασανιστήρια των ληστών. Ο Μονέζ στο Βέλγιο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Α σάς αφηγηθούμε σήμερα το δεύτερο μέρος των τρομερών καταστροφικών του περιγίμου λησάργου Μονέζ, ο οποίος έδρασε, όπως ξέροισιε, στη Γαλλία, κατά την εποχή της Έπαναστάσεως.

Κοντά στα Γαλλοβέλγικά σύνορα βρισκόταν εκείνη την εποχή μιά άγροικία, ή οποία είχε μεταβληθή σε πανδοχείο. Συναίξας εκεί, ως επί το πλείστον, λαθρέμτοροι, οι οποίοι παραμύονεσαν άπ' το έπαισιον αυτό σημείο για να περάσουν τά εμπορεύματά τους από τη μιά χώρα στην άλλη.

Κατά τη νύχτα της 1 Μαρτίου 1796, δύο χωρικοί, καθώς γυρίζαν από κάποια πανηγύρη, είδαν, καθώς περνούσαν άπ' τό πανδοχείο, δύο σαιες να στέκονται μπρός στην πόρτα του. Αυτό όμως δεν τους έκανε καθόλου έντοισι γιατι υπέθεσαν πως θα ήσαν τίποτε λαθρέμτοροι κ' εξακολούθησαν τό δρόμο τους.

Την άλλη μέρα τό πρωί, ο Αντώνιος Λιμπέρ, ράφτης στο Έθ, ο οποίος είχε ξεκινήσει πολύ πρωί, για να πάη σε κάποιο γειτονικό χωριό, καθώς περνούσε μπρός από τό πανδοχείο, θέλησε να πη μέσα για να πη κανένα ξεστό.

Η πόρτα ήταν μισάνοιχτη. Φως κανένα δεν υπήρχε μέσα κ' επαιχταόσε απόλυτη σιαιπή, μιά από τις σιαιπές εκείνες που φοβίζουν τον άνθρωπο. Ο Λιμπέρ προσάθήσε ν' ανοίξη ολόκληρη την πόρτα, μιά δεν άνοιγε, γιατι την έκπέδισε κάποιος άγκος, ο οποίος μέσ' στο σκοτάδι, φάνηκε στο ράφτη για γεμάτο σακιά.

Όπότε, τη στιγμή εκείνη, κάποιο έντοισκο έκανε τό Λιμπέρ να άπισθοχωρήσει. Έκανε τό γυρο του σιαιπιού, του οποίου όλα τά παράθυρα ήσαν κλειστά. Μέσ' στην αλλη ένας σκύλος θηρούσε, σφαιλιώνοντας παρατοιστικά.

Σε λίγο ο ράφτης, παίρνοντας θάρρος, ξαναγύρισε στην πόρτα. Την άνοιξε ολόκληρη, μπηκε μέσα και τότε είδε ότι εκείνο που είχε νομίσει γ' ά σκιά ήταν ένα πτώμα...

Άμέσως περίτρομος πήδησε έξω κ' έτρεξε σαν τρελλός στο γειτονικό Ρουαζέν. Άμέσως όλο τό χωριό άναστατώθηκε και ή Άρχές, σπουδαιόινετες από όλους σχεδόν τους κατοίκους, ξεκίνησαν για τό πανδοχείο. Όταν έφτασαν εκεί, ο Δημάρχος και ο Έπαναστατικός Έπίτροπος, άφού τοσάθησαν σκοπιστές ολόγυρα, μπηκαν μέσα στο σπίτι.

Τότε στο φως ενός φαναριού, άναγνώρισαν, ξεπλωμένο σε μιά λίκνη από αίμα, τό πτώμα του Ουμβέρτου Μορώ, ενός γιαιτρού πολύ γνωστού στην περιοχή, ο οποίος, πριν από πολλά χρόνια, έμεινε στο πανδοχείο, όπου κρατούσε ένα δωμάτιο.

Λίγο πιο πέρα κοιτόταν, μιά μιά μεγάλη πληγή στο λαμίο, ή κυρά Γκουέζ, ή ιδιοκτήτρια του πανδοχείου. Στο πλευρό της βρισκόταν σφαιμένη ή κόρη της Σαραφίνα, ήλικίας 14 ετών, με τό κρανίο της άνοιγμένο.

Στό δεύτερο διμερίσιον του πανδοχείου, κοντά στο τζάκι, άνεκάλκνηταν τό πτώμα του πανδοχείου Γκουέζ. Κοντά στο συντριμμένο κεφάλι του βρισκόταν ή σφαιμένη κόρη ενός κληρικού όβλου.

Ολόκληρο τό πανδοχείο ήταν άνο-κάτω: Τά γυαλιά του ήσαν στασμενά, τά έπιπλα άναποδογυρισμένα, τά σιαιτάκια άδειανά.

Στό δάπεδο, που τό είχε πλημμυρίσει τό αίμα, κοιτόταν δύο άκόμη πτώματα παιδιών: Της μικρούλας Ιωσηφίνας Γκουέζ, που κρατούσε μέσ' στην άγκυλιά της τη μικρότερη αδελφή της Σιλβία. Ήσαν κ' ή δύο μαχαρωμένες και φορούσαν τά νυχτικά τους...

Μέσ' στο διάδρομο ένα άκόμη κοριτσάκι βρισκόταν σκοτισμένο, ή δωδεκαετής Ρενέ, ή τέταρτη κόρη του πανδοχείου.

Η Άρχές, εξακολούθωντας τό θλιβερό έργο τους, βρήκαν στη σκάλα πού άδηγούσε

στο άπάνω πάτωμα του πανδοχείου, οργμένο καταμασίς, τό πτώμα του πρωτότοκου γιαιτού του πανδοχείου Φιλίππου. Ο άλλος αδελός του, ο ένδεκαετής Ρενέ, βρέθηκε κ' αυτός σκοτισμένος στο χορβάτι του. Αυτό ήταν τό ένατο θύμα, τό τελευταίο.

Ένωμετάξιν έξω από τό πανδοχείο, τό πλήθος συγκεντρωμένο στους άγρους, σχολιάζε περίτρομο τά άπίσια έγκλήματα. Όλοι τά βλέμματα ήσαν στραμμένα προς τό ματωμένο πανδοχείο και όλα τά χείλη ψιθύριζαν:

— Ο Μονέζ!... Ο Μονέζ!... Έξασφα, μιά νεακήρη σιαιπή άπλόηθηκε σ' όλο εκείνο τό πλήθος. Ένας άνθρωπος είχε φανη να πλησιάζη από πέρα.

Ήταν ο ίδιος, ο Μονέζ, εκείνος δηλαδή τον οποίον ή κατακραυγή όλων υπεδείκνυε ως τό δράστη των άπίσιων αιτών δολοφονιών.

Όπως και οι άλλοι, έτσι κ' αυτός έρχόταν για να δη... Στεκόταν άπάνω στο άλογο του, άγριος, βλοσυρός, τρομάζοντας τό πλήθος με την εμφάνισή του, φορώντας ένα σκούφο από δέρμα άλεπούς, ένα κόκκινο φουλάκι και έχοντας στη ζώνη του δύο πιστόλια και ένα καταλανικό μαχαίρι.

Ο Μονέζ πέρασε μέσ' άπ' τους χωρικούς άγέρωχους και άδιάρητους προς τη γενική κατακραυγή, πλησίασε στο πανδοχείο, άπληθونه μερικές έρωτήσεις, έλαβε πληροφορίες και έπειτα, γυρίζοντας πίσω, έφυγε περιφανετα, όπως είχε έλθει.

Τό καταληκτικό αυτό θράσος έκανε έντίπαισο σε όλους. Όστόσο, τό ίδιο βράδι, ή Άρχές, πεζόμενες από την κοινή γνώμη, έκαναν έρευνα στο σπίτι του Μονέζ, που τό είχε άπόμερα στην κοιλιά του Σαιν-Βάστ. Έπειτα από τέσσερες μέρες μάλιστα, τον συνέλαβαν, και τον ίδιο, και τον εφούλάσαν στη Μόνς. Η σύλληψις του εφορτίστηκε με γενική είνωχια και γλέντι σ' όλη την περιφέρεια από τους χωρικούς, οι οποίοι πανηγύριζαν για την άπολύτρωσή τους άπ' τον Μονέζ.

Μά ή χαρά τους δεν έμελλε να βαστήξη πολύ. Έπειτ' από λίγες ήμέρες έμαθαν με άπογοήτεισή τους ότι οι δικαστάι δεν άνεκάλκνηταν τίποτε έννοχοιστικό έναντίον του Μονέζ. Τέτοιος ήταν ο τρόμος που ο τρομερός λησάργος είχε προκαλέσει παντού, ώστε κανείς δεν έτολμούσε να καταθέση τίποτε έναντίον του. Ο Μονέζ έξ' άλλου έπεκαίετο τό άλλοθι και έλεγε πως είχε περάσει τη νύχτα του στης χιούρας Γαλιμό, στο Ρουαζέν. Έκείνη, όταν έκλήθη να μαρτυρήσει έλετε, τρέμοντας, ότι ο Μονέζ είχε πράγματι διανυκτερεύσει στο σπίτι της κατά τη νύχτα του εγκλήματος.

Έπειτα από την κατάθεση αυτή, ο Μονέζ άφέθη ελεύθερος, άν και όλοι ήσαν βέβαιοι ότι αυτός είχε διατρέξει τό προτοφανές σε άγοιότητα έγκλημα του πανδοχείου...

Μόλις έγινε γνωστό ότι ο Μονέζ είχε άνακτήσει την ελευθερία του, όλο τό Αινώ άρχισε πάλι να τρέμει. Όστόσο, επί μερικους μήνες δεν έγινε πειά καθόλου λόγος γ' αυτόν. Έμαθαν μόνο ότι, άφού έκλεψε ένα άλογο από τό σταβιό του Όντονέζ, διέσχισε τη Φλάνδρα και έπειτα από μερικές ήμέρες έφθασε στις Βρυξέλλες.

Έκει, έπασσε δουλειά σ' ένα έμπορο, μά δεν έμεινε πολλές ήμέρες, άπό πανηγύρι σε πανηγύρι μά συντροφιούά πλανοδίων ήθοποιών κ' έφθασε έτσι ως τό Γκωσσελλί.

Έκει έμαθε ότι κάποιος Γάλλος έξέοριστος, ο οποίος έπιθυμούσε να γυρίση στο Σαφλερουά, ζητούσε ένα ετίμο ύπηρέτη, για να του κρατά ή βαλίτζα του.

Ο Μονέζ, χωρίς να χάνη καιρό, παρουσιάστηκε τότε. Ο είνενης έξέοριστος τον βρήκε της άρεσκείας του και άμέσως κ' οι δύο μαζί ξεκίνησαν έρωπαιο για τό Σαφλερουά. Μά, μόλις έφθασαν σ' ένα έσημο μέρος του δρόμου, ο Μονέζ κέντρισε τ' άλογο του κ' εξαφανίστηκε μέσ' άπ' την έξοχή, άφρονοντας τον κύριο του έξαιρωτικά άνήσυχο, γιατι νόμιζε πως τό άλογο

Ο Μονέζ μετά την σφαγή της οικογενείας Γκουέζ, εμφανίζεται έφιππος πρό του συγκεντρωμένου έντρόμου πλήθους.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΟΡΖ ΓΚΟΥΡΝΤΩΝ

Ο ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

Ο νέος βιολιστής πήγαινε μόνος σιγά, σιγά, κάτω από τον γαλάζιο ουρανό, γυρίζοντας σε πολιτείες και σε χωριά. Δεν είχε τίποτα άλλο στον κόσμο, παρά μόνο το βιολί του, το μαγεμένο του βιολί! Ήταν αυτό ή μόνη του συντροφιά κι' η μόνη του παρηγοριά....

Κάθε φορά που έθερνε τεχνικά το δοξάρι επάνω στις χορδές του, τα πουλιά άσπαιναν νικημένα κι' οι άνθρωποι άκουγαν έκστατικοί. Και τί δεν έλεγε ή μαγική λαλιά του βιολιού αυτού; Και τί δεν εξέφραζε! Τόν πόνο, την έλπίδα, τη χαρά!... Και πό πολύ άπ' όλα τον πόθο της αγάπης! Γιατί ή καρδιά του νέου βιολιστή, σαν κάθε νέα καρδιά, διψούσε την αγάπη! Ναι, δεν τον ένοιωσε σιγά τίποτα στον κόσμο, ούτε για τα πλούτη, ούτε για τη δόξα! "Αν ήθελε, μπορούσε να εκμεταλλευτεί

την τέχνη του και να πείσει και σε παλάτια άκόσμη. Μά αυτός προτιμούσε να γυρνά έτσι στους δρόμους και να μαγεύει με το βιολί του τις άπλοϊκές ψυχές. Τού έφθαναν τα λίγα χρήματα, που κέρδιζε έτσι. Και άν χαμιά φορά ή τσέπη του έβρισκε άδεια, τι μ' αυτό; Ή ψιγή του ήταν γεμάτη πάντα άνηρα χρυσά κι' έλιπίδες τριανταφυλλένες.

Έκείνο που λαχταρούσε αυτός, ήταν μόνο ή "Αγάπη! Καθώς πήγαινε κάτω από τον γαλάζιο ουρανό, ένοι τα μαύρα του μαλλιά τ' άνέμιζαν της άνοιξης τα φίλια, όνειρευόταν μια κόρη με μαλλιά Ξανθά σαν τα στάχια, και με μάτια γαλανά, σαν τον ουρανό. Μά τόσο καιρό που γυρούσε, δεν έβριζε ποτέ να ιδή χαμιά κοπέλα, με μαλλιά τόσο Ξανθά, και μάτια τόσο γαλανά!...

Και πήγαινε, ό νέος βιολιστής, πήγαινε κάτω από τον γαλάζιο ουρανό, τραγουδώντας με το βιολί του της αγάπης τον πόθο...

Ή βασίλοπούλα, που είχε τα μαλλιά χρυσά, σαν τα στάχια, και τα μάτια διάφανα, σαν τον ουρανό, έζητητε, από καιρό τώρα, μέσα στο μαριμαρένιο παλάτι του πατέρα της.

"Αχ, πόσο έλπιητε! Έλεγε τούσους θησαυρούς, τόσο καλά, τόσο δόξα, τί της έβλεπε;

Μήπως της έλεγε ή λατρεία ό ό θαυμασμός του κόσμου; "Ω, τό ένοιωθε καλά, πώς και βασίλοπούλα άν δεν ήταν, πάλι με τον ίδιο πόθο και θαυμασμό θα την κτύπαζαν όλοι, όπως την κτύπαζαν και τώρα. Γιατί ή όμορφιά της ήταν άσχημη. Μά αυτήν δεν την έμελλε καθόλου για τον κόσμο και τη λατρεία. "Εκείνη ήθελε ένας μόνο να την αγάπα! "Ένας, που δεν τον είχε ιδή άκόμα, μά που τον περιμένε... Τι θα ήταν τάχα; Βασίλοπούλο, άρχοντας, ή κανένα φτωχό παιδί?

"Ω, δεν την ένοιωζε κι' αυτό! Φτάνει να έβλεπε, μέσα στα μάτια του, τη φλόγα εκείνη, που δεν την είχε ιδή ως τώρα μέσα σε όλα άλλα μάτια.

"Έπληητε λοιπόν ή βασίλοπούλα, έζητητε μονάχη μέσα στο μαριμαρένιο παλάτι. "Ήταν πια σκεδόν άτελειωμένη, και νόμιζε πώς μόνο στέδνειρο της ύπνηχαν τα μάτια που λαχταρούσε...

Μιά μέρα ήταν Ξαλωμένη επάνω σ' ένα μεταξένιο χαλί, στο μαριμαρένιο δώμα του παλατιού, ενώ γύρω της ή βάγιες της προσκαβούσαν να διασκεδάσουν την άνια της. Της τραγουδούσαν γλυκά τραγούδια, της έβαζαν σε κίθαρες σκοπούς παθητικούς. Μά εκείνη ήταν πάντα άσηχημένη και μελαγχολική. "Έξαφνα, ένα βιολί άκούστηκε. Τί βιολί μαγικό!...

ελεξε άφημίσει. Περισσότερο όμως άνησυχούσε για την τύχη της βαλίτσας του, ή όποια περιείχε 100.000 φράγκα χρυσά.

Από τότε ό δυστυχισμένος εξόριστος ούτε Ξαναείθε τον ύπνητό του.

Κατά τις άρχές του Νοεμβρίου του 1796, άρχισε να κυκλοφορή στο Αίνα ή φήμη, ότι ό Μονές είχε θεαθή στο Τονέν. Πράγματι δέ, έπειτα από δεκαέντε ήμέρες ένα νέο κατώφθαμά του πιστοποιούσε την έπανεμφάνισή του στα μέρη εκεί.

Μά κι' αυτό, θα μιλήσουμε στο προσεχές.

Ή βάγιες πάγαινε άμέσως τα τραγούδια του, και ή βασίλοπούλα ένοιωσε στην καρδιά της μά παράξενη γοητεία.

"Γρήγορα, διάταξε, γρήγορα φωνάξτε αυτόν τον βιολιστή!... Κι' όδηγηστε τον εδώ, τώρα!

Άπο από τις βάγιες της σηκώθηκαν άμέσως, για να εκτελέσουν τη διαταγή της. "Αλλά σε λίγο γύρισαν μόνες τον.

"Βασίλοπούλα μου, της έλεαν. "Ο βιολιστής λέει πως δεν θέλει νάρθη. Έλεν, λέει, ένας φτωχός άληθης, που γυρνάει στους δρόμους και δεν παίξει σε παλάτια...

Τότε ή βασίλοπούλα σηκώθηκε κι' έσκυψε από τό μαριμαρένιο πεζούλι του δώματος. Φώναξε μόνη της τον βιολιστή, ό όποιος δεν είχε άκόμα άπομακρυνθή. Έκείνος σήκωσε τό κεφάλι του και την κτύπαξε. Τότε, χωρίς να πη τίποτα, μπήκε μέσα στο παλάτι.

"Έτσι σε λίγο βρισκόταν άντίκρη στη βασίλοπούλα κι' έπαίξε ένα παθητικό σκοπό στο βιολί του. Τι σκοπούς ήταν εκείνος; Τέτοια μαγεύτρα μουσική δεν είχαν άναδούσει ως τότε ή χορδές κανενός βιολιού! Τραγουδούσε ό νέος βιολιστής, με το βιολί του, την άπειρη χαρά του, την οφράνα ευδαιμονία, που πλημμύριζε την καρδιά του, γιατί είχε άντίκρησει τέλος τό Ιδανικό του, την κόρη με τα μαλλιά, τα Ξανθά σαν τα στάχια, και με τα μάτια, τα γαλανά κι' άγνα, σαν τον ουρανό!

Και ή βασίλοπούλα, άκούγοντας τη μουσική, και κτυπώντας τα μάτια του νέου βιολιστή, ένοιωσε πώς ή Μοίρα της έστειλε, επί τέλους, τη ψλογορή κι' έμπνευσμένη ψυχή, που τούσαν καιρό τόσα λαχταρούσε! Καμιά έρωτική έξουλόγησις, κανένας λόγος, καμιά ματιά, καμιά μουσική δεν την είχαν μεθύσει ως τώρα, τόσο έντονα, τόσο βαθιά!

"Έξαφνα όμως, μέσα σ' αυτή την έκσταση, μέσα στην όνειρωδή αυτή μαγεία, πρόβάλε μπροστά του ό βασιλιάς!

Πώς τόλμησε, φωνάξε άπειλητικά, προχωρώντας, τρέμοντας από θηοό προς τον νέο βιολιστή, πώς τόλμησε νάρθης εδώ, μέσα στην κόρη μου; Θα διαλέξω να σε κερμάσουν! Πρέπει να πεθάνης!

Τούό κόρου ή βασίλοπούλα προσάθησε να συζήτηση τον πατέρα της, τουό κόρου θέλησε να τον πείση πώς αυτή έβρισκε ν' άνέβη στο παλάτι ό βιολιστής. "Ο βασιλιάς ήταν άμειλιτος!

"Έπειτα από τρεις μέρες ό βιολιστής έφραξε να πεθάνη! "Όλα ήταν έτοιμα, ή άγγόνη στημένη, ή σκάλα όρθια.

Ποιον άνέβη ό κατάδικος, Ξήησε μια τελευταία χάρη από τον βασιλιά. "Ω, δεν ήθελε τίποτα άλλο, παρά μόνο να του έπιτρέψη ό βασιλιάς ν' άπομακρυνθή μ' ένα τελευταίο σκοπό τό άγαπημένο του βιολί. "Ο βασιλιάς του έδωσε την άδεια. Και τότε ό μελωδίαντας, παίρνοντας τό πιστό του όργανο, τό έκανε να ήση και να πάλη, όπως ποτέ! "Ήτανε τόσο παθητικός, τόσο σταραχτικός ό σκοπούς αυτός! Άποχαρτούσε ό νέος καλλιτέχνης, με τον τελευταίο αυτό σκοπό, την νεότη, τη γύση, την αγάπη, την όποια μόλις την βρισκε, την έκανε... Τό κλίμα αυτό του βιολιού του ήταν ό θόρηος της ιδιες του ψυχής! "Όλοι όσοι άκουαν, δάκρυζαν, χωρίς να θέλουν! Και ό βασιλιάς δεν μπόρεσε να κρατηθή και άρχισε κι' αυτός να κλάη.

"Μην άνέβης, ό νέε, έλε, με συγχάνη και στοργή, στον βιολιστή, μην άνέβης τη σκάλα του θανάτου! Αφού ή κόρη μου σ' αγάπα, όποι άν ήνη δική σου! "Έλα, μαζί μου, στο μαριμαρένιο μου τό παλάτι, όπου θα είσαι όπύ ό βασιλιάς κι' εκείνη θα είναι ή βασίλισσα σου!...

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΙΘΑΚΗΣ

Ο ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΣ

Βούλοια να Ξενητετώ, βούλοια να μείρω. Παρακαλώ σε, Ξενητεία, άρρώστεια μη μου δώσης.

Ή άρρώστεια θέλει στρώματα, θέλει φίλα σεντόνια, θέλει μανούλας γόνατα, θέλει άδερφής άγκάλες.

Ήθεθε καρδός μ' άρρώστια, Ξαλωθήκα στο στρώμα, τηρού δεξιά, τηρού Ξερβία και γυρομιά δεν βλέπω.

Πάρω και μια Ξεναδεφρή να πλένη τό οκοντία μου, Τα πλένη μιά, τό πλένη δύο, τό πλένη τρεις και πέντε κι' από τις πέντε κι' έστερα τά ρίχνει στο σκάδα.

Πάρε, Ξένε, τό ρούχα σου, πάρε και τό οκοντία σου, και μένα μούρθε ύπνημα στο σπίτι μου να πάω!...

ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ή άνδρεία των γυναικών είναι ή σημνότης.

"Ή γυναίκα που βάφει τό πρόσωπό της, θέλει έξαπένω να τό πουλήση.

"Ή γυναίκα που άγαπά την πεθερά της, λατρεύει τον σύζυγό της.

"Ή γυναίκα πρέπει να έχη άρετή στην καρδιά, άγνότητα στο μέτωπο, γλυκύτητα στα χείλη και έργατικότητα στα χέρια.

